

Og den højtærede Landbrugsminister, hvorledes har han følt sit Ansvar? Jeg synes virkelig, det er baade til at le og græde over, den Maade, hvorpaa han har givet til Kende, at han har følt sit Ansvar. Det eneste, han mente, der var Grund til at tage Ordet om under den Forhandling, der fulgte efter Albertiskandalen, var, at et Blad havde betegnet ham som et firbenet Dyr, jeg ikke har Lov til at betegne her i Salen. Det var alt, det var det vigtigste for ham. Det er saamænd ogsaa en Maade at føle sit Ansvar paa. Jeg tror ikke, de Herrer skulle tale til os som Folk, der særlig føle deres Ansvar, medens vi staa som de ansvarsløse.

Den højtærede Konseilspræsident sagde, da han talte om Fremtiden, at det ikke var „til at se, at et Flertal sammensat af Højre, Socialdemokrater og Radikale vilde være i Stand til at føre en virkelig Politik“. Nej, det har han saavist Ret i, og jeg kan heller ikke forstaa, at han i det hele kunde komme ind paa denne Betragtning. Jeg ved nok, at man fra Reformpartiets Side i forrige Vinter har talt om Trekanten og noget lignende. Men man maatte jo vide, man burde i alt Fald vide den Gang, at der laa ikke noget bag alle de store Ord i saa Henseende. Nej, den højtærede Konseilspræsident maa nok forstaa, at han kan slet ikke undvære Højre i den Formation, han nu skal have til sin Støtte, dersom han skal være i Stand til at gennemføre noget. Skal han føre sin Politik videre paa det politiske Grundlag og efter den Linie, der nu en Gang i de senere Aar er trukken op af det nuværende ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, maa han henvende sig til Højre, saa bliver der ikke Plads for Højre sammen med Socialdemokrater og radikale Venstremænd.

Den højtærede Konseilspræsident sagde videre: „Derfor ser jeg med den største Bekymring den Dag i Møde, da der ikke længer skulde være et selvstændigt Venstre af tilstrækkelig Styrke til at bære en Regering“. Jeg tror ogsaa, at det har vist sig, at et Venstreparti kan føres til Ødelæggelse. Det har vist sig ved den Maade, hvorpaa Venstrereformpartiet er ført. Naar et Venstreparti giver sig til at gøre Højres Gerning, vil det ikke kunne bestaa som Venstreparti i Længden, hverken som et selvstændigt Venstreparti, eller hvilken anden Slags Venstreparti man nu vil kalde det. Det er den rigtige Vej til Ødelæggelse for et Venstreparti, og jeg kan godt forstaa, at den højtærede Konseilspræsident,

hvis han mener det nødvendigt at føre Politikken videre i det samme Spor, hvori den nu er ført i de sidste 3—4 Aar, kan have Grund til med Bekymring at se Fremtiden i Møde, thi da vil der ikke være noget Venstre, noget selvstændigt Venstre, der kan bære en Regering.

Jeg tror nu alligevel, at den højtærede Konseilspræsident kan spare sig sin Bekymring, thi selv om de, der i de senere Aar have ledet Reformpartiet, have gjort, hvad de kunde, for ved deres Politik at ødelægge Venstre her i Danmark, tvivler jeg dog ikke om, at der er ved at vokse et Venstre op, der en Gang i Fremtiden vil blive kraftigt nok til at bære en Regering. Venstres Ideer og Tanker dø ikke, fordi et Parti gør, hvad det kan, for at forfuske dem. Jeg tvivler ikke om, at Venstres Ideer og Venstres Tanker ere saa gode, at de nok en Gang skulle slaa igennem i Befolkningen og faa det Flertal, der er nødvendigt til at bære Regeringen.

Den højtærede Konseilspræsident sagde: „I de sidste Aar har der reelt ingen Forskel været paa Reformpartiets og det forhandlede Venstres Politik“, og han føjede senere til: „Denne Enighed og dette Sammenhold skulle nok staa sin Prøve i de Kampe, som forestaa, og sikkerlig ogsaa ved de kommende Valg. Her maa Regeringsvenstre staa ubrødeligt sammen om den samme Politik og om de samme Mænd“. Altsaa, Regeringsvenstre, Reformpartiet og de Moderate — skulle vi sige det forhenværende Venstre — ville staa ubrødeligt sammen om den samme Politik og de samme Mænd. Den højtærede Konseilspræsident lader ikke til at vide noget om, hvad der foregaar i Vinderup. Der ser man et godt Eksempel paa det ubrødelige Sammenhold, hvor den højtærede Konseilspræsidents nærmere Meningsfæller — saaledes har jeg vel Lov til at kalde den højre Fløj af den Formation, der bærer Regeringen — stille deres egen Kandidat op mod det ærede Medlem, der i Øjeblikket repræsenterer denne Kreds. Jeg ser nok i nogle Blade, at det slet ikke er med Regeringens Billigelse, noget saadant sker, men Forholdet er saaledes, det kan ikke nægtes. Det vidner ikke om Enighed og ubrødeligt Sammenhold.

Og lægge vi Mærke til den Stilling, som den nye Regeringsformation indtager med Hensyn til Militærvæsenet, ville vi ogsaa se en mærkelig Brist paa Enighed og Sammenhold. De Moderate ere ikke enige indbyrdes, der er jo nogle, der føl-